

în soare te purifici letal
plantă spăsită sub efect de seră
indiferent de areal

niciun câine vagabond nu m-a mușcat
nici nu m-a lătrat cât să mă abat din drum
s-o iau pe altă cale mai puțin greșită
decât cea de acum

ceva din afară mă poate devia
ceva să mă sperie suficient cât să pot fugi
cât văd cu ochii, să mă pot trezi

deocamdată nu se-ntrevede nimic oficial

stagnez indecisă, mă complac,
am aer în colacul de salvare,
forme încă ferme le atac

reporterul transpiră stoic pentru noi,
în munca lui de-a ne influența,
se apleacă și ne-arată în trafic
cele 10 grade în plus față de maxima anunțată deja

frontul atmosferic se mișcă pe ecran
ca un țesut pulsând sub ecograf
nici alien, nici uman

astept

a) non-verdictul final

b) verdictul din jargonul medical

tradus în timp real cu ultrasunete plimbate
pe întregul perete abdominal

văd ce se întâmplă și nu înțeleg nimic
nu am cunoștințe să mă percep corect
să mă contrazic

de-ar fi așa cum s-a-ntâmplat acum câteva zile,
din seninul cel mai curat, fără prognoză,
fără semnale de anticipare fără fulgere, torente și trăsnete,
ca o binecuvântare

nori albi de jos în sus, explozii soft pe modul freeze
de undeva din abisul refuzat de cadrul ferestrei mele,

ploua cu soarele perfect
al unui plâns de fericire mut și abundent

voiam să și simt starea să fie poezie
și în aer, și în piept, nu doar în mintea
imună la beție

dar nu era voiam atât de mult
c-am dizolvat momentul sub forța unui gând
legat numai de mine,
nu de ploaia benignă revigorând
orașul copleșit de acalmie

norii albi persistă, nu-mi pun nicio întrebare
continuă expandarea visată în fiecare

voiam să fie poezie dar n-a fost,
eu eram tot eul meu anost

poate că n-am găsit momentul potrivit
n-am adoptat distanța necesară
să procesez destul cât să mă mint: de fapt
eu vreau să plouă cum nu s-a întâmplat

poate c-ar trebui un mod mult mai discret
de-a lua lumea în piept de-a o reprezenta
cum văd la angajații domeniului public
responsabili cu florile de pe stâlpii de iluminat
din sensurile giratorii sau din parc:
le udă noaptea, când aerul e mai clement
și diferența de temperatură în contact cu apa
nu duce la șoc termic iminent

nu, nu e poezie e muncă de moment,
făcută fără teama de-un ochi prea vigilant

lumea e așa cum tre' să fie
fără perspectivă fără teorie

câți dintre noi n-am fost luați în spațiul cuiva
așteptând momentul de grație,
moșteniri, daune morale subite,
beneficii extrase dintr-un moment catastrofal

n-ai primit destule dușuri reci?
te iei după influenceri stoici
cu ritualuri și curențe de gândire
reduse la motivaționale?

sari peste punctele nevralgice, etape din CV,
trebuie să apari în lume
gata format ca Iisus la 30 de ani,
pregătit pe de-a-ntregul de misiune, fără fisuri individuale
inerente dezvoltării fizice și socio-psiho-emoționale

sau

tu trebuie să apari în lume
ca elevul-model în sistemul educațional
care vine la școală cu alfabetul gata învățat
și n-are voie să spună că nu știe

așadar, nu *ce știi să faci?* e întrebarea
ci *în ce excelezi tu azi?*

(unde-i epilogul, costul ascuns
al oricărui favor binele mereu îndatorat?)

azi poți crea conexiuni din orice poți specula,
azi ne mințim mai abil psihologic, mitomanii compulsivi
au scuză în materia cenușie
cu 14% mai puțină în cortexul prefrontal,

partea răspunzătoare de bine și de rău,
decât în cea albă, responsabilă de cablajul neuronal

conexiunile se fac mai lejer
în lipsa simțului moral

cu adevărat
totul este predeterminat,
dincolo de bine și de rău
în creativitatea dark

